

REGÉLŐ.

Pesten csütörtökön februarius 2^{kán} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válhatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Adieu. — Pas Adieu.

Mennyi áldozattal juthatunk némelly szónak igaz értelméhez, és mi nagy földeket kell ezért bejárnunk, tapasztalni fogják a' t. olvasók e' következőkben.

A' tudni vágyás elragadott a' Tisza mellől, és ott tett-le, hol az ausztriai birodalomnak mindene főképpen van gyülekezve. Szomjamat ez sem elégítheté-ki, 's előbb német ország, később a' Rajna tulsó oldala ingerlettek földjeikre. Parist láttam, Parist lakom, és már öt esztendő nagy világban élő tapasztalom, hogy ismét iskolába jöttem. Azon bájló ingerek, politikai cselek közt kevés hülledésekkel keresztül törtem, és több lelki erőt tudtam magamnak e' próbák közt szerezni, mintsem valaki tapasztalhatta volna, hogy az első háló-vetésre reczójét nem üresen vonja vissza. De fiatal voltam; ereimben tűz és sebes vér szökdécselt; fejem 's agyam azonban hideg. Így tehát, valamint szőnyeges padlatokon, ugy a' márványos teremekben forogván, egy életet kedvelő embernek nem nyilhatik felségesb panorama, ne n varázsolhatna különfélebb bazart, nem változóbb kilátásokat.

Francziául már tudtam, midőn a' Rajnát túl léptem; tudtam mondom; mert német országban e' nyelvben társalkodni alkalmaim voltak, — és még sem tudtam Parisban! Enhittség és hiú hizelgés volt-e ez, vagy valóság — a' következők meg fogja mutatni.

„Az ugy nevezett francia színház (theâtre français) valósággal iskolája a' világi társalkodásnak, módos magaviseletnek és tiszta francia nyelvnek — mondá egy német országi öreg barátom. — Azért Parisban azt látogatni el ne mulaszd.“ — Javaslatát megjegyzém, 's ama színházba menvén egy esti színjáték elég volt engem a' javaslat igazságáru meggyőzni. Egyéb esti multságaim között bizonyosan legkellemesebb volt a' francia játékszini, hol különféle helyeket próbálva, majd a' földszinre, majd az első, majd a' második emeletbe, majd ezeknek közepére, majd ismét szélére ültem. Egy középtáji helyet legalkalmasabbnak tapasztaltam az első emeleti zárt helyeken. Magam-

mal papirost és rajzönt hordván, mivel itt legtisztábban kivevém a' szót, a' komoly ékességű kiejtések nem mulasztám magamnak mindjárt helyben feljegyezni. Szokásom szerint a' színház pitvarába lépve háromszor, négyszer ismétlém a' végig menetet egy olly pitvarnak gyönyörködtető nézésében, millyenhez teremeket is kevés hasonlókat láttam. Pompás dóriai oszlopok közt, mellyeken a' pitvar boltoztatja nyugvék, Voltairenek élet-nagyságú márvány szobrát bámulással szemlélgetém; őrizkedtem azonban a' hosszas megállásfúl és egyre függesztett nézéstül, hogy külhoinak ne láttassam. De már a' pénzszedő ismert. „Etienne!“ szóllék, 's azonnal egy öltre nyult keze utánam, ki szerencsés voltam azon rostélyos és négyszer csavargó korlátokat kikerülni, mellyek Parisban nevezetes darabok adatásakor a' tolongó népet sor-tártás végett csak igen kis helyen keringtetetik. Ma III-dik Henriket adják; hadd lám, e' még nem látott darab birhat-e jelességgel! Írója Dum a s Sándor. — A' pitvarbul fellépkedtem az első emeletbe, és végig mentem hosszú csarnokán a' világító légszesz vezérlete szerint olly sebességgel, hogy mentemben az egymás mellett falba helyezett nevezetes színmű-írók és költők fejeinek 's márvány szobrainak pillanati láthatása, mint hirtelen hulló eső-cseppek, jutottak szemem megé. — „Madame!“ — mondám; 's az ajtós kinyitá a' műtemplom zárait, és ismételt helyemre vezetett. A' játék kezdődik; én fül és szem valék. Az egész játék 5 osztálybul állván a' függöny leeresztetett. — Dicsérni ollyas mit, mi közönségesen a' világ előtt legdicséretesebben ismertetik, sem ujság sem kellemes nem lehetne; mert talán sokkal silányabbul tudnám festeni a' darab és játszás tükelyeit, mint valósággal látni lehet. Én elégedve vevém kalapomat, és emelkedém ülésembül, hogy a' játékház classicai teremébe menjek, vagy ismerőssel találkozendó, vagy az ott levő szobrok művészségében gyönyörködendó, midőn hátam megett illy német szót hallok: „Das Stück war vollkommen gespielt.“ — A' több esztendő óta gyakorlott német nyelv titkos vonzalmú érzést hagyta keblemben, melly a' külhoinban csak a' hangra adta-fel magát, és merültségemben e' szavak olly édesen csengének fülembé, mintha anyám szóllott volna dajkáló nyelvén. — Gyorsan hátra fordulok, és egy fiatalabb 's idősebb nőszemélyt látok németül szót váltani. Az ifiabb nőnek bájló hatása és a' német szónak véletlensége annyira megleptek, hogy egész bizodalmassággal a' fiatalabb nőhez németül hirtelen szóllva: „Nagysád!“ — suhant-ki ajkamon. Ó szeméit rám veti, 's kevéssé megakad; de a' korosabbik ismét németül:

Ön német?

Engedelmet kérek nagysád, én Magyar vagyok.

Mi Németek vagyunk.

Éppen a' német szó reménytelen hallása lepett-meg annyira, hogy csaknem magamrul felejtkezve bizodalmasan bátorzkodtam nagyságtokhoz szóllani. Ezerszer engedelmet nagyságtoktul e' bátorságomért!

Uram! mi viszont örvendünk, hogy rokonabb nemzetbelit láthatunk az urban, és köszönjük a' szerencsének az urral történt ismeretséget.

Asszonyom! kegyed egész bizodalommal szóllt az urhoz, felejtkezve hol vagyunk! — mondá francziául a' fiatalabb nő a' másíknak.

Ebbül észrevettem, hogy a' fiatalabb dámánál a' hatalom, és az idősebb neki enged.

Engedje-meg asszonyom! — szóllék én hasonló nyelven az ifiabb nőhez — hogy szóváltásunk a' játékszin tárgya körül foroghasson.

És e' feleltre lelki mosolygás lepte-el arczát a' fiatalabb nőnek, ki minden erényes nőnemi tökélyvel látszott felkészülve; de egyszersmind idegen bátorságú felszóllításomra történt első háborodása oszlani kezdett.

Az ugy nevezett entre-act (felvonásköz), valami fél óráig szokott tartani, melly idő alatt más kisebb darabhoz készülnek a' színjátszóik; a' publicumnak pedig nagy része a' színháznak teremébe szokott gyülekezni, hol az időt addig szóváltással vagy sétálással töltik; de én a' dámák körébül nem mozdultam; többé németül nem szóllottunk, és azon félóra egy pillanatnyi idővé változott, mi alatt többet meg nem tudhattam a' két dámátul, mint azt, hogy ők Béceset jól ismerik.

A' kisebb darab elkezdődött, és ennek végét nem várva távozott a' két dáma. Én a' kikísérésért könyörögtem, mi kegyesen megengedettett, 's a' csarnokon kísérve bátor valék esedezni azon szabad-ságért, hogy karom segedelmét a' fiatalabb dámának ajálhassam. Kevés idegenkedéssel részesítettém e' szerencsében; és én a' színházbul Richelieu utszáig vezetém a' szép nőt. Itt a' dáma illedelmes bájjal kivonyán karját segítő karombul, kíséretém' megköszönte. Rimánkodva esdeklém a' szerencseért, hogy szolgálatomat tovább is tehessem. — „Uram! engedelmet kérek — felelt a' dáma — én az urat illedelem körében kívánom látni!“

Én hódulok asszonyságodnak *) — felelém — és kötelezett tisztelője vagyok a' kegyelemért, mellyben jelenleg részesített. Engedje asszonyom, hogy e' személyes hóduló tiszteletem ne legyen legutósó.

Gyengéd mosolylyal és bizodalmas hangon felelt: „A' játékszinben holnap ismét láthat az ur!“ — 's a' szép nő sebesen távozott.

*) A' mivel franczia társalkodás rendje az, hogy akár a' hajdon akár asszonyszemély, Madame nevezettel tiszteltessék, mit magyarul helyesen „asszonyom!“ szóval ejthetünk-ki.

Mély bókjaim között egész zavarban mi vala végszavam hozzá, nem tudom; annyira emlékezem, hogy ezt is mondtam: „Adieu Madame!” és némán kevés pillanatig magamban állottam szemeimet utánok meresztve; midőn az öregebb nőtől e’ szót: „Pierre” hallottam.

Ez inas-név.

Én többé a’ játékszinbe nem menvén haza siettem.

Öröm és vigasság fogtak-el e’ hirtelen szerencsén, mellynél, itéletem szerint, nagyobbat nálamnál e’ földön senki sem lelhetett. Tüzes és sebes vérem felszökött hideg fejembe, és győztes lön kemény characteremen. Egy képnek vonásai lebegtek szemeim előtt, mellyet imádtam ’s tiszteltem. Ő volt az, melly mint ideál lelkem előtt repesett, ’s mellynek én rabja levék a’ nélkül, hogy tudtam volna, ha hódulásom nem utasittatik-e vissza? Ő az enyim, a’ nélkül, hogy valami-képpen jogom volna hozzá.

Igen, igen — felkiálték — semmi jogod hozzá!

És ezen igazságos szó keményebb viszhangra talált keblemben, mintsem elfojtani birtam volna.

Hah! — szóllék felindulva — ki volna a’ földön az, ki e’ bájló remeket hatalmambul kiragadhatná többé? O, ha ő nekem mondaná, hogy hódulásom őt érdekli! mellyik emberi erő az, melly győzhetne állhatatos bátorságomon? Nekem ő érette megvívni, harcolni, küzdeni legkellemesebb foglalatosságom volna.

Valóban igazságtalan és vakmerő gondolatok, mellyek gyenge érzelmeknek a’ vakságig hizelegnek. De hasztalan! az ismeretlen fiatal nő léte, és egyedül az ő léte miatt vala nekem tetsző és kedves minden az életben. Mik ez előtt kellemesek és ingerlők voltak, azok is csak az ő léteért voltak olyanok. Midőn szemeit reám fordítá és ajka a’ hangra nyílt, olly nagy hatást tön reám, melly engem érzelmig lágyított. Midőn engem elhagya, ugy tetszett, mintha a’ légben, mint valamelly pára, lépéseivel a’ csoportos Gráciák tompa melodiája tőlem tova vonult volna.

Holnap tehát ismét szerencsém lesz azon bájló széphez, melly iránt tiszteletem és kötelességem olly nagy mértékű. Soha ismerőseim engemet, a’ különben komoly embert, nem láttak olly derültnek mint másnap. Minden, kivel találkoztam, nyíltságot látott arczomon; bárátság és készség valának mozdulatim jelei.

Szerelem, szerelem! tehát illy lelki jólétet is éreztesz te? — ’s ember előtt a’ setétes és borús tekét himes rétekkal, rózsás bokrok-kal ’s liliomtul ékes ligetekkel borítod? — Mennyi hála, mennyi tisztelet ezért teneked!

A’ másnapi est elérkezett, és én magam helyén termettem. A’ játék kezdődik. Még nincs jelen a’ két dáma. A’ játéknak vége van, és

a^o két dáma nincs. — Bejárom egyebeit a^o játékszin néző helyeinek, de őket sehol sem látom. Kétkedni kezdek magam udvarias viseletén, de lélekismeretem semmivel sem vádolt.

Megjelentem harmadik estve.

A^o dámák nincsenek.

Negyedik estve.

A^o bájló szépet nem látom.

Ötödik estve, hatodik estve.

Hasztalan!

Szomorodva és nyugtalanul elhagyám a^o játékházat, és megfogadtam, hogy soha többé feléje sem megyek, legalább hogy képzeletemben én is daczolhassak a^o kellemes dáma bájló makaességával, vagy, igazabban mondva, hogy fájdalmaim ne kinozzanak annyira.

Nem fojthattam még is magamba ezen reménytelen szerencsétlenségemet, és e^o dologban ollyas valamit sejdíték lappangni, mit én még nem tudtam.

Ismerőseimmel összejövén több barátságos szóváltás között, nem türhettem tovább, hogy fel ne fedezzem véletlen bal esetemet: mert hittem, hogy a^o fájdalom terhe sokkal könnyebb, ha részvevőre találunk. Ez tapasztalás után igaz: de hol azon meghitt részvevő? Hangjainkkal keressük azt, midőn azon hangok nekünk többnyire kaján gúnynevetéssel viszhangoztatnak. Ezt többszer tapasztaltam; 's még sem fojthattam magamba e^o bal történet titkolását, bizonyosan nem dicsekvésből, hanem azért, mert ollyast gyanítottam e^o dologban lappangni, mi előttem tudva nincs, 's talán más, szerencsés, felvilágítást adhat róla. — „Barátim! — szóllék — gondoljátok bal sorsomat! A^o napokban véletlenségből a^o német hang után megismerkedtem egy dámával, kinek társalkodási mozdulata, jelei, hangjai legszerényebbek 's udvariabbak valának; külseje hódító 's imádtató. Engem ő mély tisztelőjévé, 's nem tudom, mi titkos vonalnú hódulójává tett. Szerencsés valék a^o játékszin végén őt udvarnokával együtt lekísérni, de legforróbb esdeklések után is a^o Richelieu utszánál tőle elválni parancsoltattam. Elválni, mondom; mert ő szerény hangon az illedelem tekintetéből tiltott tovább követni. Esengésemnek még is annyi fogantja lett, hogy legbájlóbb hangon jelenté a^o színházban más napiláthatását. Vágyom kielégítettett, 's egy utána eresztett „Adieu“ szavam volt a^o legutósó hang, mellyet füleibe bocsáthaték.“ — Ekkor némelly barátim hirtelen arcukat változtaták; ez mosolygott, az csudálkozott, 's egy másik rögtön szóllita: „S azután?“

„Másnap pontosan megjelentem, de őt nem láttam; eljövék több napon, de őt többé nem láttam. Elmentem a^o nyilvános sétahelyekre,

a' város vidékeire, kisebb nagyobb teremekbe; de többé nem láthattam.“

„Hijában — szólla másik barátom — minden meneted!“

„Milly bohózat — szóll egy másik — hiszen, ha adieu-t mondott az ur, nem kívánhatja talán, hogy a' dámát ismét megláthassa?“

„De miért uram?“ — közbevágtam hirtelen.

„Adieut mondani és ismét kívánni látni, olly két ellenkező dolog, melly az illedelmes társalkodással soha össze nem fért.“

„De miért?“

„Kit minél előbb látni kívánunk, és végbúcsút tőle venni nem akarunk, annak nem mondunk Adieu-t.“

Ekkor hirtelen megakadtam, és gyanítám, hogy a' nyelv tudatlansága miatt esett rajtam a' szerencsétlenség; egyszersmind tudomra adatott, hogy ennél értelmesebb szó használatni nem szokott olyak iránt, kiket látni nem kívánunk.

„Értem, értem már! — felkiálték. — De teheti-e azt egy dáma, hogy illy nyelvtévedésért, illy tudatlanul kisuhant szóért valakit makacs kegyetlenséggel örökké keserítsen?“

„Kétségkívül! azt a' francia dáma vonakodás nélkül megteszi.“

„Igy tehát hasztalan! hibámat többé helyre nem hozhatom, és ezért viruló kertjeim is levegőbe tűnnek.“

Arczom halaványodni kezdett, 's azon pillanatok alatt, mig erőm volt megfogni azt, hogy őt látni ne reméljem, inaim reszketvén legközelebbi de legjobb barátom vállára támasztám meredt karaimat.

„De mi csudálkozás fog el engem az uron — szóll csendes vérrrel egy negyedik a' társaságban — midőn a' történet előadásából egyebet ki nem vehettem, mint azt, hogy a' színházban kellemes ismeretségbe lépén sem az előtt sem azóta nem láthatá a' dicsőített nőt, — még is utána illy szerelmi lágyságba képes merülni illy komoly férjfi létére. — Ez sok!“

Mire viszonzza segéd társam: „a' szerelem éreztetésére egy pillanat, egy mozdulat is elég; 's ez illy kevésbül állván annak valakin mikori fogását senki meghatározni nem tudja. A' szerelemre nem hónapok vagy esztendő, csak azon véletlen percz-idő szükség, mellyben a' hatalmas hatás minket meghódít. Erzsébet az én kedves ez előtt csak látott de nem szeretett nőm, midőn a' hintóru lélépni akart, karom segédelmét kérvén, annak szolgálata alatt ő elegendő hatalmat nyere rajtam, hogy legdrágább kincsem lehessen. Szelid felémhajlása keblemben olly szikrát támasztott, melly valómat tűzbe borítván ez csak véghunytonnal alhatik-el. Már esztendő, multak összekelésünk óta, és én mindig áldom azon pillanatot, mellyben kevés szolgálatom olly boldoggá tett.“

E' beszédnek velem együtt többen voltak igenlői; 's azért sebeim gyógyulásának idők kellettnek. — Már könnyebben viselem, 's egyéb fájdalmat nem érzek, mint szomorúságot, búsongást és életkörömben egy pótolhatlan hiányt. Azonban, engedje az ég, hogy sem én sem a' Regelő szép olvasónéi illy drágán többé szót ne tanuljunk. Azért utósó szavam is minden széphez ezután e' lesz: „Pas Adieu, pas Adieu!“

A. J. J.

PESTI VIZSGALÓ.

Gyászhir. — Budán jan. 24-kén agyvelő-szelütésből életének 60-dik évében szenderült-el n. Benitzei és Mitsinei Benitzky Lajos ur, a' n. mgú magyar kir. udv. kincstárnak tanácsnoka, és a' f. m. k. udv. főtörvényszék-nél a' bányai ügyek előadó bírása. — Gyászolják halálát: hitese: n. Puchner Ágnes asszonyság, és hét gyermeke — Attila és Lajos, t. n. Zólyom vgye aljegyzőjei — Ludovica, t. n. Nezettei Boronkay Imre — Emilia, t. Szakolczai Baternay Antal — Hermina, t. n. Sarudi Batti Sándor uraknak hitesők — A tala és Maria hajadon leányai. — Hideg tetemeiján. 27-kén Czinkotára (Pest vgye) vitettek a' nemzetség sírboltjába.

HAZAI HIRLELŐ.

Gyászhir. — Bécsben: 1) jan. 20-kán halt-meg es. k. özvegy kamarásné m. Monyorókeréki Erdődy Maria grófné, csillagkeresztes dáma, belgöresből, életének 66-dik évében. — 2) Az erdélyi f. m. udv. cancellaria tanácsnokának özvegye m. Nalátzy Katalin báróné, vízkórságból, életének 37-dik évében.

INNEPLÉS.

Nikolsburgi rózsas- és erény-innep. Franciaországban Paris mellett fekvő Surőne nevezetű városkában évenként nagy pompával szokott végbe menni a' rózsas- és erény-innep. Ehhez hasonlót (legalább czélfjára nézve) tartanak Moraviában Dietrichstein herceg nikolsburgi uradalmában, különösen october második napján.

Sonnenfels — született Nikolsburgban, 1733. esztendőben — az ottani kegyes atyák tanítványa, 16-dik évében katona, szolgálatja ideje után törvénytanuló Bécsben, 1763-ban a' státus tudományok tanítója ugyanott, 1779-ben valóságos udvari tanácsnok, 's a' csász. kir. udv. tudományi biztosság egyik tagja, 1707-ben ausztriai báró — józan szabad elműsége és szilárd-sága, nem különben csipős ötletei, 's emberszeretete miatt igen kedvelt író, ki a' büntető 's büntetésekülr kiadott jeles munkája által egész Ausztriában a' kintő vállalatok gyakorlását eltöröltette, egész vagyonát 's teltségét a' magukat erényes viselőtök által kitüntető fiúk és leányok felsegélésére szentelé. A' Dietrichstein hercegi nevelőházban tanuló éneklő gyermekeket illető nevezetes jutalmakon kívül, olly teendő jutalmazások is alapított, mellyek az erényes és szegény szüléktül származott falusi leányokat illetik. Évenként t. i. a' legjobb viselőt 150 ft. menyasszonyi ajándékot kap, melly főkepenz férjhez menetelég az uradalmi árvaházban tartatik 5 pct. kamatozás mellett. Ha a' jutalmazott hajadon állapotban meghal, a' 150 forinttal ön tetszése szerint rendelkezhetik.

October 2-dik napján 1796-ban maga az alapító osztá-ki az első jutalmat, mellyre egy Klentnitz falubeli leányzó legérdemesebbnek tartatott. Itt a' jutalmazó az általa kinevezett biztosokkal együtt harangok kongása, 's mozsarak durranásai közt, fogadtatott a' falu lakosai által. Előre bocsájtván

az intézet céljának rövid megfejtését, a' jutalomra érdemesnek talált három leányzó közül az nyercé-el a' jutalmat, ki jámbor viselete mellett állhatatos munkássága által özvegy és beteges anyját, ő tehetetlen testvércével együtt táplálta, és ruházta; a' másik kettő pedig egy selyem nyakkendőben 's ezüst emlékpénzben részesítettet.

Meghalt Sonnenfels 1817-ki április 26-dik napján. A' nikolsburgi temetőben egyszerű sírkövén ezen szók olvashatók:

Was er befaß, hinterließ er andern,
Was er weggab, ist sein geblieben.

EMLEKMONDÁS.

Tiszta öntudat.

Boldog ember, ki reggelét
Megeríheti csendesén,
És kinek szíve kebelét
Nem veri félelmesen.

A' kinek elaluvása
'S reggeli felkelése,
Kinek minden mozdulása
Jó tettenézé érzése!

Szent-Jóbi SZABÓ LÁSZLÓ.

Ifjúság tünesc. Elmegy az ifjúság, mint habjaival a' csörgő patak. Szerencsétlen ember az, ki elment ifjúsága bohóságait szégyenli, ha lazokat lelki romlottság nem bélyegzé.

FRANKENBURG ADOLF (1837. Hajnal.)

Falusi magány. Semmi a' világon egy be nem tölti szívünket, mint a' magány. Boldog, igazán boldog csak falun lehet ember, hol távol a' világ veszteljes tengerétől csendesen és bátorságosan evezünk az örvénytelen pályán, míg ohajtott partot érünk.

P. HORVÁT LÁZÁR után K. H. K. J.

Élet-szabályok. Barátid úgy fognak hozzád simulni, ha kéréseiket nem várandod, hanem mindenkben megelőzvéni őket segéd kezeket nyujtandasz nekik.

Többen bánták már meg a' szállást, mint a' hallgatást.

ISOKRATES után B. F.

Komoly rejtvény.

(Aenigma.)

Midőn istenek eltűntek futva e' nagy világról
Egy istennét nem lehetett számkivetni trónjáról.
Kénykedik még most is rajtunk régi zsarnok módjával,
Uralkodik embereken szigorú hatalmával,
A' sok népet, akaratja ellen, hozzá hódítja,
'S mit feltalál, csörgő sipka gyanánt, arra borítja.
Bár mily drága áldozatba kerül neki szolgálni,
'S bár ez nehéz, de bájának nem lehet ellentállni.
Mert ingerlenek kecséi, szebbnél szebbek javai,
Varázsló erővel bírnak nyújtott adományai.
Neki hódol minden kicsiny, nagy, fiatal, és öreg;
Őt követi, akaratlan, a' nagy világi tömeg.
Ambár gyakran a' korosak partot útni ellene
Szeretnének, ha nem tiltná az illőség szelleme;
'S bár dicsérik a' hajdani arany kor józanságát,
Midőn ők nem láttak nála illy hiú sok rabszolgát:
De ha érdekük ohajtja, ők is fejet bajtanak,
És rabigáját felveszik ama zsarnok urnének.
Legtöbbszöre a' gazdagok szoktak lenni rabjai,
Kik előtte tündöklének, mint annyi csillagai.
Egyébiránt ő a' kornak és időnek magzatja,
Hiúság és gazdagságnak legkedvesebb barátja.
A' pompának, inneplésnek, farsangnak szeretője,
Szükség és üres erszénynek legnagyobb gyűlölője.

SZUNYOGI.

Előbbi rejtvény. 1) Apor. — 2) Bál.

Szerkezi Róthkrefp Gábor, halpiacson alula' Duna partján, 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.